

--Střelná byla malá vesnička, sotva o dvou stech lidech. Malé domky nasedali přímo na sebe a tvořili lem kolem cesty a potoka jménem Soč. U Soče seděli dva malí chlapci a ráchali se ve vodě. Oba měli tmavé kraťasy, krátká, pruhovaná trička a mžourali do vody. Čekali na pstruhy. Každou chvíli by tudy měli proplout. Chtěli si jich pár ulovit. Seděli na mělkém břehu potoka v rákosí a po kotníky si nohy smáčeli ve vodě. Jeden z nich zamžoural proti slunci a promluvil na toho druhého.

„Franto, kdy už?“ ptal se otráveně. Druhý hoch, asi tak o dva roky starší pohlédl na svého bratra: „Jo, za chvíli!“ ujišťoval nedočkavého. Ten se však jen zatetelil v rákosí.

„Je tu nuda a nepohodlně se tu sedí!“ zakňoural. Na nedalekém, vysluněném kameni se objevila malá žabka. Franta se pro ni natáhl a než stačila uskočit, držel jí v ruce. Donesl jí svému bratrovi pod nos.

„Zkus, jestli to není princezna!“ pobídl ho. Mladší hoch si jen odplivl.

„Si to zkus sám, já žáby nelíbám! Jsou to jen pohádky!“

„A co když ne?!“

„Jsou!“

„Vsadíš dvacku?“

„Vsadím svoje boty, že jí nepolíbíš a když se promění v princeznu, ukradnu pro ní mamince šaty.“

„Slibuješ?“

„Slibuji!“

Franta si umínil a když si něco usmyslel, tak to taky udělal. Poposedl na svém místě, zavřel oči a přiblížil si žábu k ústům. Vlepl jí jednu malou pusou, jakou dává vždy na noc svému bratrovi. Ten na něj jen koukal. Pak uznale ohrnul ret a hodil po bratrovi své boty.

„Tu máš ty škrpály, ale jak vidíš, princezna to není!“ posmíval se mu klučina. Oba pohlédli na malou žabku, stejně znechucenou polibkem jako Franta. Hlasitě zakuňkala a zmizela v rákosí.

„Co ti pstruzi?“ otázal se mladší z bratrů. Franta znale pohlédl do vody.

„Uplavali.“ konstatoval a oba se vraceli smutně s nepořízenou domů.

Padla noc, vyšly hvězdy, měsíc svítil na černém nebi. Přešly noční hodiny a krátce po rozbřesku se slunce odráželo na klidně plující hladině Soče. Oba bratři se ještě s neučesanými vlasy potulovali kolem rákosí. Najednou se něco pohnulo. Oba se ulekli a mladší se schoval za Frantovu ruku.

„Franto já se bojím!“ zašeptal.

„Neboj, půjdu se podívat, co to je!“ rozhodl se odvážně starší, ale dušička v něm byla malá. Nikdo k potoku přece nechodí! Pomalu, opatrně rozhrnul rákosí a tam seděla tmavovláska v dlouhých šatech a máčela si nohy ve vodě.

„Kdo si?!“ otázal se jí Franta nezdvořile. Jak dlouho živ byl, tedy nějakých sedm let, ve Střelné nikoho podobného neviděl. Dívka se k němu otočila a zamrkala velkýma, modrýma očima.

„Chlapci se přece představují první.“

Franta jednoduše pohodil rukou.

„Já jsem nějaký Franta Vomáčků.“

„A já jsem Tom!“ pípl mladší z bratrů, který se ještě stále choulil za Frantou. Dívka vstala, udělala roztomilé pukrle a zdvořile se představila: „Já jsem Kleontýnka.“ Oba chlapci na ni zírali a potlačovali smích.

„Co se ukláníš, vždyť nejsi princezna!“ okřikl jí Franta. Kleontýnka se zatvářila ukřivděně.

„Já jsem princezna! A zakletá. To vy jste mne zachránili?“

Oba na ni zírali z otevřenou pusou.

„Cože?“ zmohl se konečně na slovo Tom.

„Vy vůbec nechápete!“ postěžovala si Kleontýnka „Jedna čarodějnice mne zaklela v žábu a vy jste mne osvobodili!“

„Franto, že by ta žába, jaks jí políbil?“ ptal se Tom, který se hodně rychle smířil se skutečností, že je ta dívka před mini opravdu princezna. Jen Frantík zůstal při rozumu a nehodlal Kleontýnce skočit na špek. Ovšem, byl mnohem důvěřivější pohádkám než Tom, ale když na to přišlo, neměl žádnou představivost.

„To abych šel pro ty maminciny šaty.“ povzdechl si Tom a otočil se směrem k jejich malému domku. Kleontýnka na něj nechápavě vyvalila oči.

„Jsi opravdu princezna?“ nevěřil Franta.

„Jsem!“ kývla rozhodně Kleontýnka a Tom už mizel někde u domu. Tiše se oknem vkradl do jejich pokoje, plížil se až do ložnice, kde měla jejich maminka schované staré šaty a vzal ty nejkrásnější. Plížil se zase pryč, když ho jejich maminka uviděla.

„Tome, kampak s tím jdeš?“ ptala se s přísným pohledem na tváři. Tom stáhl uši.

„Tomáši?!“ pohrozila maminka vařečkou.

„Nesu to princezně!“

„Nelži mi!“

„Nelžu ti, ta princezna se jmenuje Kleontýnka a je támhle u potoka.“

„Kde by se tu vzala princezna.“

„Ze žabky.“

„Z jaké žabky?!“

„Co jí dal včera večer Franta pusu!“

„Franta líbá žáby?!“ zhrozila se maminka a spolu s Tomem nasupeně běžela k Soči.

„Franto! Co to slyším!“ rozzlobila se na svého syna. Nevšimla si dívky v dlouhých šatech.

„Co?“ tázal se Franta schlíple a tázavě pohlédl na Tomáše. Ten mu gestikuloval včerejší vystoupení s žábou.

„Mami, představ si, tohle je princezna, která vyrostla z žáby!“

„Co mi to povídáš, princezny neexistují! A když už jsme u toho, kdo jsi?!“ otočila se maminka konečně na tu dívku. Ta se znovu zdvořile poklonila a představila se jménem i titulem.

„Nedělej si ze mne srandu, princezny neexistují.“

„Já ale ano!“ pravila rozhodně Kleontýnka.--

Dívka odložila pero na stůl a zahleděla se do napsaného textu. Chvilí přemýšlela, jak pokračovat dál, jak přesvědčit dospělého, že to dítě je opravdu princezna? A jak celý ten příběh vlastně zakončit?

Problém je v tom, že dospělý nikdy nebudou malému dítěti věřit, když mu říká něco, čemu leč v mládí věřil, teď nevěří! Vypráví svým dětem pohádky, ale nikdy v dospělosti ani koutkem mysli nezavažuje o tom, že něco takového mohlo existovat. Svými buldozéry, pokroky, evolucí a laboratořemi dosvědčili dospělí, že kouzelný svět pohádek, kam se utíkáme schovat, kdykoliv je nám špatně a zle, neexistuje. Zničil tedy pokračování téhle pohádky.

Jakmile si to dívka uvědomila, zamračila se na svůj výtvor, pero hodila do kouta a popsané listy zmačkala a zahodila. Svěsila hlavu do dlaní.

Jak přesvědčit dospělého, aby věřil v pohádky?